

Андрій Гулкевич
Падіння Орла

*У Долині Рогу, захищеній високими горами та оточеній
безмежним океаном, століттями мирно жили люди,
забувши про війни, хвороби та голод. Однак безтурботне
життя одного з вельможних мешканців Долини,
юного Дейлара, раптово змінилося. У своїх мандрах
юнак натрапляє на міфічні створіння, які вважалися зни-
клими, вступає у смертельний бій з ворогами
рідної фратрії та дізнається про страшні таємниці,
ретельно приховувані від людей.
«Падіння Орла» — незабутня зустріч з новими світами,
словненими пригодами, інтригами та таємницями.*

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу автора чи видавництва.*

Навчальна книга — Богдан, просп. С. Бандери, 34а,
м. Тернопіль, 46002, тел./факс (0352) 52-06-07; 52-05-48
office@bohdan-books.com www.bohdan-books.com

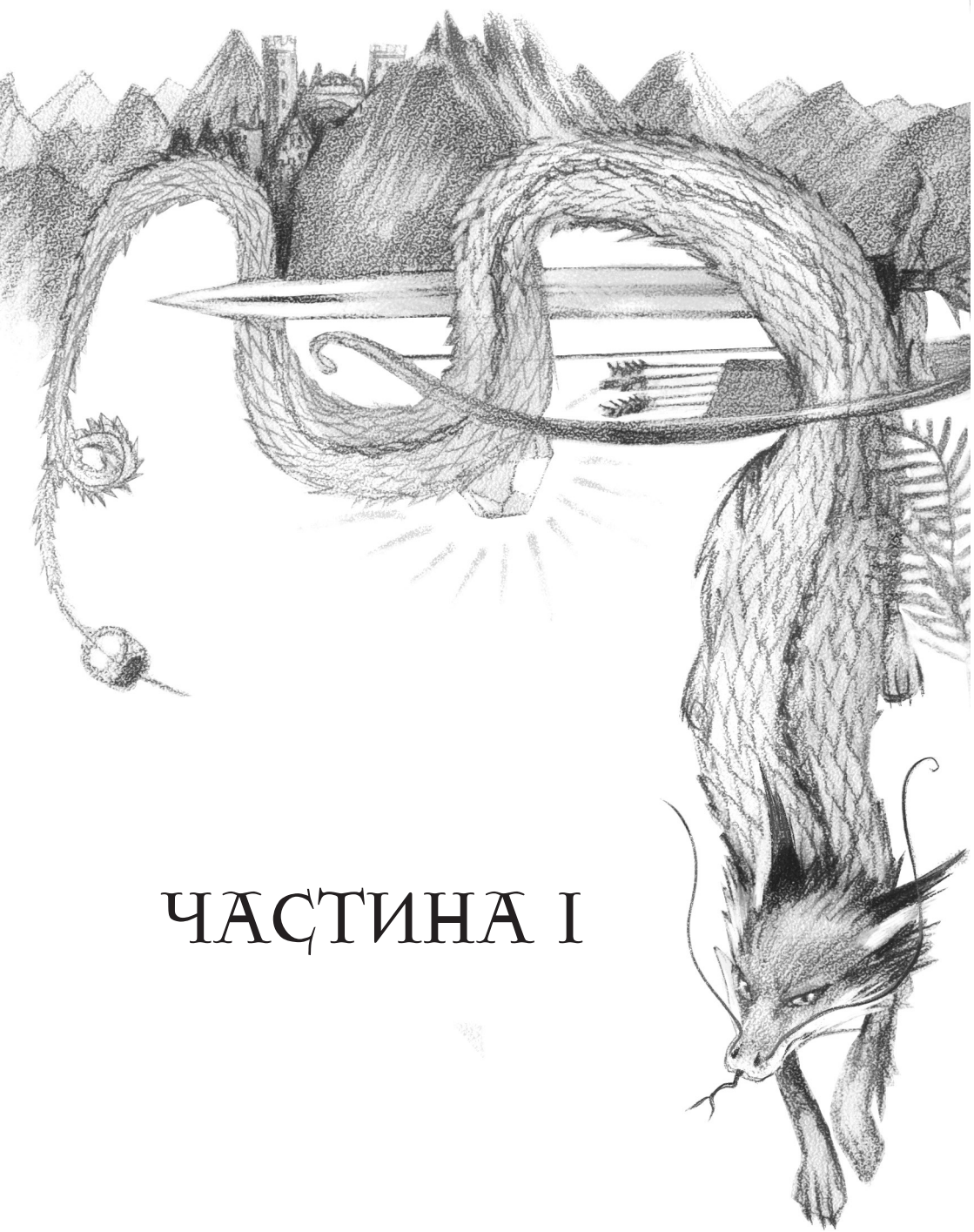
Збут: (0352) 43-00-46, (050) 338-45-20
Книга поштою: (0352) 51-97-97, (067) 350-18-70, (066) 727-17-62
mail@bohdan-books.com
м. Київ: (044) 296-89-56; (095) 808-32-79, nk-bogdan@ukr.net

Андрій Гулякевич

Падіння Орла

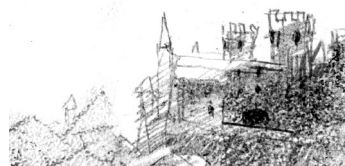

ЧАСТИНА I

Розділ I

Гори – високі, їхні вершини вкривали білі хмари, і через це ніхто не здатний був їх розгледіти. Це перші спогади багатьох жителів Долини Рогу, котрі населяли благодатний край, який тягнеться на сотні кілометрів, оточений горами, неначе великим міцним муром, що оберігає їх від холодних вітрів та вод безмежних океанів, які омивають Долину. У легендах йдеться про те, що жителі Долини таким захистом повинні завдячувати давньому титанові Рогу, який співчував сумній долі людей та прагнув їм, наче дітям своїм, лише добра.

У сиву давнину Долина була самотнім островом, оточеним бурхливим океаном, який часто затоплювало. Проте не лише океан ставав лихом для тих людей, котрі жили в цих землях. Інші титани часто ворогували між собою, їхні суперечки призводили до стихійних лих, що руйнували Долину і приносили лише смерть та лихо людям, які її населяли. Однак Рогу, один із найсильніших титанів, уподобав людей і став на їхній захист. Він усіма своїми зусиллями відкидав напади титанів та сили природи, які руйнували Долину. Після тривалих боїв Рогу зрозумів, що так тривати не може вічно. Титан провів таємничий ритуал і приніс себе в жертву. Природа лютувала, здійнялися бурі, земля тряслася, блискавки сяяли на небі, здавалося, що весь світ гине. За три дні і три ночі Рогу не стало. Він розчинився, і з його тіла постав бар'єр із гір, що оточив Долину від бід, які вона переживала з початку віків. З титанової крові утворилися прісноводні річки та озера, що дають сили жителям,

з волосся з'явилася небачена до того флора, а з душі — сині кристали, які розкинулися по всій долині та могли зцілювати її жителів.

Серця інших титанів, побачивши цей акт самопожертви, зворушилися, наскільки це було можливо. Ніколи ще до того титан не помирав. Смерть Рогу стала початком кінця ери титанів. Після його смерті більшість титанів також провели ритуали і розчинилися у природі. Так розпочалася ера правління людей у Долині.

Після смерті Рогу жителі Долини назвали її на його честь і поклонялися наче покровителеві, оскільки вірили, що він став духом-захисником жителів Долини. Ця легенда, напевно, перша розповідь, яка закарбувалася в пам'яті Дейлара – сина принца Долини Рогу. Коли він був дитям, його мати любила розказувати йому різні розповіді та казки. Завдяки цьому він знав чимало легенд, і не лише про титана Рогу, а й про інших. У Долині також шанували Мароса – титана світла, який зробив так, щоб Долина не могла згоріти від пекучого променя Сонця. Чи, наприклад, Діме-си – титана, яка була покровителькою природи. Дейлар мав добру пам'ять і ніколи не плував титанів, як чимало жителів Долини. Його сіро-блакитні очі дивилися на північ. Столиця розташовувалася далеко від гір, і побачити їх було марною справою. Але юнак так просто не здавався та намагався побачити хоча б їхній силует, але йому так і не вдавалося. Надто далеко вони були. Він опустил свою голову й усміхнувся на свою марну, майже безглузду затію.

Дейлар виглядав як звичайний представник свого роду та столичний житель Долини. Волосся його було каштанового кольору, але дещо довше ніж у більшості жителів столиці та всієї Долини, де традиційно носили коротку стрижку. В його очах можна було впізнати завзяту й відверту людину, яка дивилися на світ дещо з оптимізмом та наївністю. Його життя проходило в безтурботності та спокої, хоча таким воно було в багатьох мешканців Долини.

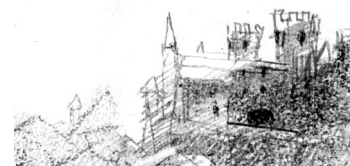
Дейлар стояв на пагорбі, вбраний у коричневі штани і такого ж кольору сорочку з легкої тканини. З того місця відкривався чудовий краєвид на одну з площ столиці Долини – Орігена – де

готувалися до свята Створення. Цього дня всі фратрії Долини Рогу збиралися у столиці заради святкування, яке присвячувалося діянню титана Рогу. Завдяки гострому зорові, яким володіли всі мешканці Долини, юнак міг чітко розгледіти все, що відбувалося на площі столиці.

Монумент Рогу ставили на великому майдані в оточенні інших титанів, чиї пам'ятники здавалися меншими, але котрих також шанували. Рогу виглядав як сильний чоловік у розквіті своїх сил, у руці він тримав величезний щит, а його меч висів на поясі. Обличчя Рогу не мало чітких рис, оскільки жителі Долини не знали, яке воно насправді. У деяких легендах говориться про те, що титан ходив лише в масці чи то в каптурі, в інших говориться про те, що обличчя насправді світилося так, що смертні не могли його розгледіти. Тому скульптор монумента вирішив не зображувати чітких рис. Біля ніг Рогу розташовувався вівар для приношень, на якому лежали сині кристали. Це єдині речі, які могли на ньому міститися.

Святкування розпочнеться завтра на світанку, але столиця вже останні чотири дні наповнювалася людьми з усіх кутків Долини. Площа, на якій стояли монументи титанів, щодня ставала чимраз велелюднішою. Кількість стягів фратрій Долини невпинно зростала. Ось фратрія Антилоп зі своїм стягом, на якому зображена ця ж тварина у стрибку; фратрія Бобрів зі стягом, на якому видно бобра зі шматком дерева у руках; піддані фратрії Ведмедів, як завжди одягнені в міцні лати, стояли зі своїми стягами біля статуї титана Промота, котрий за легендою навчив людей обробляти залізо; фратрія Змія зі стягом зеленої змії була друга за чисельністю на площі і, мабуть, друга у столиці. Фратрія Орлів, до якої належав Дейлар, була найчисельнішою в Орігені. Ця фратрія вже останні півтори тисячі років правила в Долині безперервно. Цікаво, що це перша фратрія, яка прийшла до влади мирним шляхом. Півтори тисячі років тому в Долині Рогу панував небувалий голод, через що цілі сім'ї та міста вимерли. Саме в той час чимало менших фратрій стало жертвами великих, хоча й великі фратрії потерпали від голо-

ду. І чудом предок Дейлара – Лонгус, зумів нагодувати цілу Долину Рогу. Ніхто насправді не знає, як це йому вдалося. Подейкували навіть, що він був чаклуном. Після цього всі фратрії, вдячні за свій рятунок, оголосили його новим правителем – принципом усієї Долини. Раніше, перед голодом, щоб стати правителем потрібно було перемогти попереднього принципа, через що часто виникали війни, яких Долина вже не бачила півтори тисячі років. Спочатку фратрія Змії неприхильно ставилася до фратрії Орлів, тому що саме тоді голова їхньої фратрії добровільно залишив пост правителя Долини на користь Лонгуса. Проте з часом вони змирилися та, підтримуючи настання миру і спокою в Долині, стали одними з найближчих друзів усіх підданих фратрії Орлів.

Святкування мало важливий вплив на всю Долину. Саме в цей день голови всіх фратрій збиралися в одному місці і мали змогу обговорити різноманітні плани на найближче майбутнє. Кожний голова фратрії мав право слова перед принципом, яке він використовував для того, щоб висвітлити якусь проблему свого краю чи навіть всієї Долини. Однак найчастіше виникали суперечки між фратріями щодо різних, навіть безглузвих речей. Зазвичай вирішення суперечки проходило за участі принципа та сторін спору. Рідше виникали питання, які стосувалися всієї Долини, тоді збиралася рада всіх фратрій під головуванням принципа, де всі мали право голосу. Проте, у випадках, коли правитель Долини мав власну позицію, яка не збігалася з бажаннями правителів фратрій, лише більшість могла здолати його волю.

Через це Дейлар знав, що в ці святкові дні він не зможе бачити батька, оскільки той буде надто зайнятий. Переговори проводили в палаці принципа, розташованому недалеко від центральної площі столиці. У ньому ж і проживав принцип зі своєю сім'єю та найближчим оточенням. Дейларів батько Ломд уже тридцять п'ять років носив титул принципа Долини Рогу. Його правління нічим особливим не відзначалося, оскільки в Долині панував спокій уже років чотириста. Стихійні лиха траплялись рідко, голод не

загрожував, про війни всі вже й забули і навіть не могли їх уявити. Самому Ломдові вже виповнилося добрих сто вісімдесят років, що навіть не становило половини життя звичайного жителя Долини. Ось його дід Рокар прожив п'ятсот сімнадцять років. Ломд був високим на зріст та міцної статури. Він славився хорошим зором, таким як у герба їхньої фратрії. У всій Долині важко знайти вправнішого лучника, ніж він. Стрільба з лука в Долині була видом розваг або радше своєрідних змагань. Завжди конкурували дві фратрії – Орли з Яструбами. Останнім часом фратрія Орлів ставала першою у цьому змаганні, однак у фратрії Яструбів з кожним роком з'являлися дедалі сильніші й спритніші лучники.

Ломд стояв на балконі палацу, який виходив на площу, і спостерігав за людьми із суворим виразом обличчя. Щось йому підказувало, що це святкування стане непростим і воно змінить хід історії у всій Долині. Навіть погода про це віщувала. Наближалася гроза, і вітер ставав чимраз дужчим. Ломд бачив, як хмари поступово покривали темрявою східні землі і чимраз швидше наближалися до Орігена. Він милувався природним явищем, вбачаючи в ньому красу, та водночас не забуваючи про руйнівну здатність. Хоч якою б грізною здавалася гроза, краплі її все ж таки живили землю, на якій виростали дерева і все зелене.

Балкон почали всівати перші краплі дощу. Вони виявилися доволі великими та на диво холодними. Ломд востаннє глянув на столицю і, розвернувшись, сховався в кабінеті від негоди, що неспинно наближалась.

Розділ II

Перші краплі дощу почали покривати собою Оріген. Площа порожніла з кожною хвилиною, мешканці та гості шукали схованки від негоди. Те саме намагався зробити і Дейлар. Він кинувся бігти до палацу, обминаючи людей.

Дейларові вже виповнилося шістдесят вісім років, у Долині цей вік вважався за вік повноліття. Юнак виглядав нижчим за зростом від свого батька, але був сильніший за нього та спритніший, що не раз доводили двобої між ними. Хоча батько міг піддаватися своєму синові. У швидкості мало хто міг зрівнятися з Дейларом у всій Долині. На останніх змаганнях між фратріями він зайняв третє місце з бігу, поступившись фратрії Антилоп та Змій.

Дейлар мчав, неначе вітер, не всі навіть встигали побачити його лице, але місцеві жителі знали, хто це біжить. Лише принципів син дозволяв собі так швидко нестися містом.

Діставшись до центральної вулиці, яка вела до палацу, юнак різко зупинився, ледь не зіштовхнувшись з перехожим. Вулиця виявилася вцент заповненою людьми, які повільно рухалися по ній.

— От зараза! Що ж вони такі повільні? – пробурмотів Дейлар.

Юнак почав шукати вихід із ситуації. Він обіцяв батькові не бігати по дахах будівель столиці, однак іншого виходу не знайшов. Хлопець спритно виліз на дах триповерхового будинку, який стояв поблизу, і продовжив свій шлях до палацу.

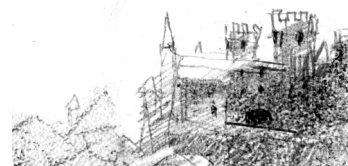

На такій висоті він справді нагадував орла. Дейлар немов летів над головами натовпу, який рухався по вуличках, що розкинулися між будинками. Він успішно перестрибував з однієї будівлі на другу, забувши про будь-яку небезпеку, а боязнь послизнутися кудись зникла. До палацу залишалося лише декілька сотень метрів, як тут раптом він побачив у вузькій вуличці сімох чоловіків зі зброєю. Це було дивно, бо років триста, а то й більше існувала заборона на пересування містом зі зброєю в день свята Створення. Лише міська варта, яка налічувала близько семисот вартових, і п'ятдесят вартових палацу принца мали право носити зброю у всі дні без винятків. А ці семеро не виглядали як вартові.

Дейлара це обурило і водночас заінтригувало. Він попрямував у бік тієї вулички, намагаючись іти якомога тихіше, щоб простежити за цими озброєними людьми. Порушники закону зупинилися біля старого будинку Румуса, де давно вже ніхто не жив. Люди казали, що цей дім проклятий і там живуть духи. Однак Дейлар вважав, що це все байки, які розказують забобонні люди.

Семеро невідомих вже стояли біля задньої стіни проклятого будинку і стукали у двері, які вели в погріб. Двері відчинилися, і вони ввійшли досередини. «Дивно, у цьому ж будинку ніхто не живе, що ж це за диваки там збираються, ще й зі зброєю? Жаль, що я не встиг роздивитися символи їхніх фратрій», – подумав хлопець. Він почав поволі вагатися, чи не варто простежити за цими диваками? Проте в них була зброя та обладунки, а у нього лише кулаки і промоклий одяг, що вже прилипав до тіла. Раптом пролунав грім. Почав падати рясніший дощ, який змив будь-яке юнакове бажання стежити за порушниками закону.

Дейлар розвернувся і, забувши про озброєних незнайомців, помчав до палацу принца, він відчував, що його можуть висварити за те, що змок до нитки. Юнак уже не міг так бігти, як раніше, бо боявся, що може послизнутися і впасти донизу. Повернувшись на центральну вулицю столиці, він побачив, що вона майже спо-

рожніла, тому принципів син вирішив спуститися на землю і так продовжити свій шлях до палацу.

Біля брами палацу стояли два вартові під невеликим накриттям, яке захищало їх від немилосердного дощу.

— Ось ви де! За вами вже хотіли відправити патруль на пошуки, – пожартував бородатий вартовий.

— Зі мною все в порядку, вулиці забиті людьми, і важко рухатися швидше.

— Ідьте вже, на вас чекають, не будемо вас затримувати.

Стометрова алея, яка вела до головного входу палацу, була вимощена міцним мармуром, по боках стояли статуї великих принципів минулого. Алею оточував пишний сад, з яким не так вже й багато садів Долини могли зрівнятися за красою. Безліч дерев, квітів і кущів росло тут. Видавалося, що вся флора з усіх країв вмістилася довкола палацу. Однак Дейлар не мав бажання споглядати красу саду та, не звертаючи уваги на неї, пролетів алеєю, як ураган. Юнак почав підніматися мармуровими сходами, якими стікала вода, утворюючи невеликі водоспади. Дійшовши до дверей, він гучно постукав.

— Слава Рогу! Ти вернувся! – промовив Джерос, відчинивши двері, – Батько почав уже непокоїтися.

— Та зі мною нічого б не сталося. Звичайна гроза. Єдина небезпека, яка на мене чекала, це можливість промокнути до нитки, що й сталося.

Джерос усміхнувся усмішкою, яка притаманна добрим та вірним людям, що знають свій обов'язок. Він був тією людиною, чия присутність викликала відчуття безпеки. А ще Джерос терпіти не міг несправедливості. Коли Дейлар, ще в дитинстві, випадково розтרוшив іграшку одного звичайного хлопчини, вірний Джерос компенсував втрату двома золотими монетами, хоча добре знав, що міг цього не робити. Недаремно саме він носить таке почесне й відповідальне звання – капітан особистої варти голови фратрії

Орлів. Він керує всіма солдатами та вартовими в краї Орлів, а в палаці він особистий охоронець і секретар принца. На жаль, закон не дозволяє Джеросові керувати вартою палацу, для цього є окремий капітан, який походить з мешканців столиці, хоча йому і так не бракувало роботи. Джерос був старший за Ломда на добрих сто років. Капітаном він став ще до того, як Ломд посів місце голови братрії Орлів. В якісь мірі його можна було віднести до близьких радників принца.

— Я б радив вам переодягнутися та зустрітися з вашим батьком, який очікує на вас у своєму кабінеті.

— Добре, за хвилин п'ятнадцять підійду.

Дейлар пішов у свою кімнату, яка містилася на третьому поверсі палацу. Джерос своєю чергою попрямував до кабінету принца, який знаходився у східному крилі палацу на другому поверсі. Особливістю палацу було те, що він був дуже освітлений, через кожні два метри висіли смолоскипи, а також люстри, всередині яких містилися жовті яскраві кристали – світлики. Ці камінці самі випромінювали світло, і ніхто не знав їхньої природи. Існують лише легенди, що їхнім творцем був Марос – титан сонця. У давнину люди боялися темряви та потребували надійного джерела світла вночі. Марос відколов частину пекучого сонця і зробив так, щоб жар світився всередині кристала, але він не був гарячий, а лише приємно теплий. Мудреці кажуть, що світлики можуть світитися десять років, але ще ніхто не бачив погаслого світлика, оскільки він отримував свою енергію від Сонця, яка живила його та не давала згаснути. Інші легенди розказують, що світлики створили проти нічних жахливих істот, які бояться Сонця, але ніхто не бачив їх – лише чули з казок. Хай там як, але світлики були майже в кожній домівці, і вони справді виявилися корисними. У палаці їх було стільки, що те світло, яке вони випромінювали, виривалося назовні. Навіть за десять кілометрів від палацу можна було його чітко побачити, наче маяк посеред моря.

Двері в кабінет були прочинені, біля них чатували два представники варти палацу. Крім них, очікували ще три представники фратрії Ведмедів та чотири – Антилоп. «Напевно, голови цих фратрій знову горщики побили», – подумав капітан. Варта добре знала секретаря принца і без жодних зволікань пропустила його в кабінет. Кабінет був просторий: біля стін стояли шафи, наповнені різними книжками та літописами. Навпроти дверей кабінет мав підвищення, на якому стояло два столи – робочий стіл принца і стіл, на поверхні якого відображена вся Долина Рогу. Біля столу з мапою стояли три постаті. Однією з них був сам принцип Ломд, інші двоє – голови двох фратрій – Ведмедів та Антилоп. Між цими фратріями з давніх часів точилися суперечки. І причиною зазвичай ставали дії фратрії Ведмедів. Піддані фратрії Антилоп палко шанували природу й намагалися захищати її у всій Долині, а особливо в межах власних земель, де рослини і тварини вважалися майже священними. Найгустіший ліс, який росте в Долині Рогу, розташований у землях Антилоп та називається Багатолистим. У ньому є такі місця, де вже сотні років не ступала нога людини. Кажуть, що там навіть почали водитися давні тварини, які не надто люблять людей і в темряві лісу знаходять свій притулок. Навіть столиця фратрії Антилоп – Таємні Нетрі лежить у цьому лісі, і до неї не так вже й просто потрапити, оскільки треба добре знати дорогу туди. Фауна в землях Антилоп і справді унікальна, майже всі види, що водяться в долині Рогу, мешкають тут. Цікаво, що чимало підданих фратрії Антилоп рідко або взагалі не їдять м'яса тварин, надаючи перевагу рослинам.

Найдовша річка Долини Рогу Судн проходить через землі фратрії Антилоп. Вона ділиться на два рукави – Малий Судн і Великий Судн. Крім того, що ця ріка найдовша, свій початок вона бере не з округу столиці Орігена, як більшість великих річок Долини Рогу, а із Сірогір'я, яке розташоване на півночі Долини у володінні таємничого ордену Юноса. Частина річки Судну проходить через землі фратрії Ведмедів, які є найкращими ковалями у всій Долині. Однак

завдяки ковальству страждає річка та природа вздовж неї. Люди з фратрії Ведмедів часто скидають відходи в річку, звідки вони потрапляють у землі Антилоп. І через це між двома фратріями триває конфлікт уже сотні років.

— Це неприпустимо! Вони порушують угоду, яку уклали ще наші прадіди, – суворо стверджував голова фратрії Антилоп Манділ.

— Ну подумаєш! Ну, скинули трохи більше, – байдуже відповів Осор, голова фратрії Ведмедів.

— Якщо ви і далі забруднюватимете річку, тоді всі рослини і тварини у нашому краї будуть у великій небезпеці. Багато міст лежить на берегах Судну, і ще й столиця моєї фратрії, – продовжував Манділ.

— Міста? Та у ваших містах вже давно нікого не було з інших фратрій. Ви все оточили тим клятим лісом, що туди не добратися. Хто його знає, може, вже й ваша столиця в іншому місці? Подейкують, що в горах ваших земель стало надто гамірно.

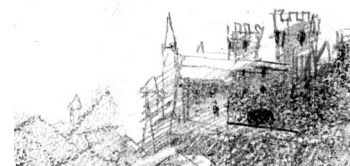
— Я не прийшов сюди, щоб у чомусь виправдовуватися. Шановний принципе, ви можете самі перевірити стан річки. Вона стала бруднішою за останні кілька десятків років, а особливо за останні два.

— Але ж вам потрібні вироби...

Ломд спостерігав та уважно слухав цю суперечку. Кожного року вона повторювалася. Завжди досягали компромісу, але з кожним разом його дедалі важче було знайти. Він знає, що Манділ зараз порушить ще одну проблему – щодо стад тварин.

— Фратрія Ведмедів не лише забруднює нашу природу, а ще й порушує правила перетину та перебування в наших землях. Коли представники їхньої фратрії починають полювання, їх часто заносить у наші землі, де вони вирізають часом цілі стада невинних тварин. У нас...

Ну ось. Почалося. І кожний рік фратрія Ведмедів чи то через свою тупість, чи через те, що їм начхати, чи, можливо, вони просто люблять злити своїх сусідів, навідується цілими загонами до

земель Антилоп. Хоча це й не дивно, три роки тому їх же занесло до земель фратрії Яструба, але там з цим простіше.

— Досить. Я почув усе, що вважаю за потрібне. Осоре й Манділе, ваші предки уклали угоду між вашими фратріями кілька сторіч тому щодо зменшення відходів від ковальства. Осоре, ти продовжуєш те, що робили твої дід і батько. Це знають усі, хто бачив ваші кузні. Але, Манділе, ця річка проходить і через землі столичного округу та добрих кілька десятків миль землями втрачених фратрій, де вона розходитьься на Малий та Великий Судни, і саме в цьому місці лежать руїни давнього міста Урупаша. Можливо, це баніти й забуті здійснюють великі викиди?

— А річка ж початок бере в Сірогір'ї, можливо, це...

— Ні це не вони, – різко перервав Осора Ломд.

— Можливо, ми надто упереджено підійшли до цього. Однак роки показали нам, що викиди потрапляють у річку завдяки діяльності фратрії Ведмедів. У столичному окрузі на річці лежить невелике містечко Перенділ. Люди там не займаються навіть чимось подібним до ковальства. А щодо Сірогір'я і взагалі покинутих земель, ми справді нічого не досліджували. Але як нам відомо, ні баніти, ні забуті не займаються шкідливою діяльністю з відходами, – розсудливо зважував Манділ.

— Осоре, можливо, в тебе є якась думка, куди ж можна дівати ці відходи ще, крім скидання в річку?

— А куди нам їх подіти, наша фратрія одна з найменших як за чисельністю, так і за землями.

— Можете перевозити до нас, – мовив принцип, довго не думаючи. – У землях фратрії Орлів є місця, віддалені від місць, де живуть люди. Кілька величезних печер, які пустують, якраз чудово підійдуть. Єдине, що вам потрібно зробити, це змайструвати міцні діжки, які б не пропускали відходів.

— Добре. Але ж довести до вас – це вартує грошей. Це може вдарити по нашій скарбниці, – відповів Осора.

— Ми виділимо гроші з загальної скарбниці, – відповів Ломд.

— Але чи погодяться інші братрії, це ж чимала сума? – продовжував Осор.

— Ми виділимо частину з нашої кишені, – втрутився Манділ. – У нас справи в останні роки йдуть добре, але це на початок. Моя братрія безпосередньо направить гроші до братрії Ведмедів, щоб вони могли оплатити перевізникам їхні послуги. Але за цим спостерігатимуть наші представники, – суворо вимовив голова братрії Антилоп.

— Осоре, погоджуєшся? – спитав принцип.

— Та куди ж мені діватися. Думаєте, мені подобається їх скидати в річку? Але це найпрактичніший метод, – з наївністю відповів Осор. – Принципе, я вдячний за те, що ви надаєте власну землю для їхнього зберігання. Чесно, першу партію відходів я відправляю якомога швидше. Сьогодні ж напишу листа і надішлю до моїх людей. Лише скажіть куди?

— Тоді й мені доведеться написати листа до мого брата у Велике Гніздо. Ось бачите, на столі зображено землю Орлів? І тут на заході в горах є величезна печера. На диво суха й простора. Вона називається Храш. Запам'ятайте назву. Мої люди будуть на вас чекати якраз тут, де наші кордони проходять, – вказав пальцем принцип.

— Ага, – замислено пробурмотів Осор. – Сьогодні ж відправлю.

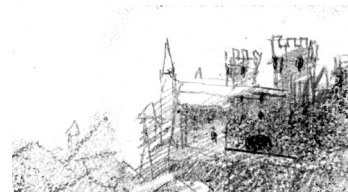
— Ну що, задоволені, Манділе? – добродушно запитав Ломд.

— Лише з одним питанням, і ще й за мій кошт. Що нам робити із тваринами і полюванням?

— Ну, якщо вас це влаштує – ми виплатимо компенсацію.

— Ви ж сказали, що у братрії Ведмедів немає коштів! – підозріло спитав Манділ.

— На таку річ постараємося знайти, на крайній випадок позичимо у братрії Бобрів, – відповів Осор.

«Невже він упаде так низько, щоб узяти гроші в тих, кого так ненавидить?» – запитав подумки себе принцип. Фратрія Бобрів – найбагатша з усіх фратрій Долини Рогу. Майже вся економіка Долини зведена завдяки старанням представників цієї фратрії. Крім того, своїм багатством вони завдячують золотим копальням. Ходять чутки, що під столицею цієї фратрії міститься величезне сховище, заповнене золотом та прикрасами, що їх би вистачило для того, щоб роздати всім жителям Долини, і ще й половина їх залишиться. За фратрією Бобрів закріпилося прізвисько «золоторукі». Подейкують, що вони здатні що завгодно перетворити на чисте золото.

– Ви приймаєте умови фратрії Ведмедів? – спитав принцип.

– На цей раз так. Але наступного разу, якщо ми вас помітимо на нашій землі за полюванням без дозволу, ми застосуємо силу проти вас, – відповів Манділ.

– Добре, матимемо на увазі, – байдуже відповів Осор.

Представники двох фратрій потиснули руки і почали виходити з кабінету принципа. Ломд знав, що подібні конфлікти виникають не вперше, їм уже декілька сотень років, і всі вони завершуються так само – зменшенням викидів та компенсацією.

– Дейлару, можеш виходити, я знаю, що ти стоїш за колоною.

У палаці принципа пролягало чимало таємних ходів. Юнак вивчив їхню значну частину і зазвичай пересувався ними в палаці. Один з ходів вів прямо до кабінету принципа від того крила палацу, де проживав хлопець. Дейлар вийшов із тіні, яку відкидала колона, і наблизився до свого батька.

– Ведмеді ніяк не можуть налагодити добрі стосунки з Антилопами, як завжди, – з усмішкою вимовив Дейлар.

– Так, і кожний рік одне й те саме. Таке враження, що на ці фратрії хтось прокляття наклав, – сказав принцип і почав рухатися до балкона, який виходив на головну площу столиці.

Принцип споглядав, як буря охопила все місто й лютувала в ньому. Грім заповнив своїм звуком весь Оріген, а від світла блискавок

можна було розгледіти будівлі столиці. Вулиці перетворилися на річки, якими невинно неслася вода. Вітер здійнявся і зі страшною силою розхитував дерева з боку на бік.

— Давно я не бачив такої бурі, — прошепотів Ломд. Принципа зачарувала ця руйнівна стихія, яка вирувала в його столиці. Незважаючи на її небезпечність, вона володіла своєрідною красою — справжня сила природи, така немилосердна і така ж чарівна.

— Я бачив людей зі зброєю сьогодні в місті, — сказав серйозно Дейлар.

Принцип неначе зі сну прокинувся і подивився на сина. Зброя у столиці заборонена — лише охороні принципа та варті дозволено її носити. А коли вже застосовували зброю проти людини, якщо це не був якийсь злодій чи бандит, Ломдові було важко згадати.

— Не може бути, тобі, напевно, привиділося?

— Я чітко бачив сімох озброєних людей, які зайшли до будинку Румуса.

— До будинку Румуса, кажеш?

— Так, але я не знаю, до якої фратрії вони належать.

— Яка в них була зброя? — спитався батько.

— Різна, вони радше виглядали як вартові давніх правителів: у руках вони тримали списи зі щитами, і на поясі висіли мечі. Одягнуті в кольчуги і в металевих шоломах.

— І всі ввійшли до старого покинутого будинку?

— Так.

Принцип на хвилинку замислився. Можливо, його синові це привиділося, таке озброєння не носили навіть вартові принципа, які мали лише мечі зі щитами. Але ні списів, ні шоломів. У Долині таку зброю та обладунки майже не виробляють, лише на замовлення багатих жителів заради того, щоб поставити в якійсь кімнаті, аби вони покривалися пилюкою, а ще з примхи любителів військового мистецтва. Але описані люди нагадували швидше воїнів.

— Завтра після церемонії біля великих ідолів ти і Джерос оглянете цей будинок. Візьмете з собою кілька вартових. Але зробіть це тихо, щоб ніхто нічого не бачив. Нам не потрібно ніяких пліток про те, що в місті з'явилася якась озброєна ватага, — після роздумів сказав принцип.

— Так, батьку.

— А тепер лягай спати, завтра буде важкий і довгий день.

Дейлар покинув кабінет принципа й рушив до своєї кімнати. Ломд залишився на самоті зі своїми думками та продовжував спостерігати за бурею, яка стала повноправною правителькою столиці.

